

Rabbin Sofrası

Rabbin sofrası bir buyruktur

İsa Mesih dedi ki: “Beni anmak için bunu yapın.” Demek, her bir toplantı bunu ciddi alsın ve dikkat etsin Rabbin sofrası boş, anlamsız bir tören olmasın. Dikkat etmezse, RS çok kolay bir alışanlık oluyor, canlılığını ve anlamını kaybediyor.

Rabbin sofrası bir semboldür

Ruhsal bir hakikatı göstermek için yapılan bedensel bir harekettir. Ama tabii ki, ruhsal hakikat daha önemli. Eğer bu hakikatı anlamadıysak, ya da yanlış anlarsak, ya da ona göre yaşamazsak, sembolik hareket boştur, hatta ikiyüzlülük olur.

Mesela, yüzükler evliliğin sembolüdür: karı-koca parmaklarına yüzük takarlar, 'Birbirimize bağlıyız' diye göstermek için. Ama sonra onlardan biri gidip de zina işlediği zaman o yüzüğü takmaya devam ederse büyük ikiyüzlülük olur.

Aynı biçimde Pavlus Korint'teki kardeşleri azarlıyor: “Demek, bir yerde toplanırken, Rabbin sofrasını yemek için toplanmıyorsunuz.” - yani: siz Rabbin sofrasının bedensel hareketlerini yapıyorsunuz (ekmek ve şarap dağıtılıyor), ama onun ruhsal hakikatını yaşamıyorsunuz (herkes ayrı yemek yiyor, birbirinizi beklemiyorsunuz, birliği korumuyorsunuz).

Rabbin sofrası bir anma törenidir

Kimi imanlılar sanıyorlar ki, İsa son gece öğrencilerle toplandığı zaman, özellikle İsa'ya bir son vedalaşma sofrası olsun diye toplanmışlar. Ama bu doğru değil: her Yahudi her sene Yeruşalim'e gidip orada Fısıh (Pasha) Bayramını kutlardı. İsa'nın kendisi onu defalarca kutlamıştı. O bayram İsa'dam önce 1400 sene kutlanılırdı, ama İsa ona bambaşka yeni bir anlam verdi.

Rabbin sofrası 'Fısıh Bayramı'nın devamıdır. Eski Antlaşma'da en büyük olay, İsrail halkının Mısır'dan kurtulması idi. Daha Mısır'dan çıkmazdan önce bile Rab onlara buyurdu, o büyük kurtuluşu her sene anınlar diye (Çıkış 12'yi bütün olarak okuyabilirsiniz). Hatta, Yahudilerin kalendarı bu olaya göre değişti: çıkışın olduğu ay (Nisan) senede birinci ay sayılacaktı.

Fısıh Bayramı Mısır'daki on bela ile bağlıdır. Onuncu ve en korkunç olan bela, yani ilk doğanların ölümü, Firavun'u dize getiren ceza oldu. O gecede Rabbin gönderdiği ölüm meleği Mısır'da bütün haneleri gezip içinde bulunan her haneyi vurdu, her hanede en büyük erkek çocuk öldü. Kendi halkını o cezadan korumak için, onlara bir senelik kuzu kesip kanı kapılarının üstüne ve yanlarına sürmelerini buyurdu. Her sene Yahudiler bu büyük kurtuluşu anardılar.

FISIH Bayramı

8	9	10	11	12	13	14
		Kuzu seçiliyor	Kuzu inceleniyor	Kuzu inceleniyor	Kuzu inceleniyor	Kuzu kesiliyor
15	16	17	18	19	20	21
Kuzu yeniliyor	İlk meyvalar					
1.gün	2.gün	3.gün	4.gün	5.gün	6.gün	7.gün: son

MAYASIZ EKMEKLER Bayramı

Yahudiler bugüne kadar o sofrayı kutluyorlar. 'Seder' denilen bu sofranın en küçük detayları ve hareketleri tutulması lazım.

Seder'de belli başlı ayetler okunuyor. Her parçadan sonra büyük bir kadeh şarap paylaşılıyor; toplam 4 tane, istenirse beş tane. Aynı zaman özellikle Seder için hazırlanmış 'Matsot' denilen kuru, mayasız ekmekler hazırlanıyor.

Bugünlerde Yahudiler kurban kesmiyorlar çünkü 70 senesinde (yani İsa'dan 40 sene sonra), Yeruslaim'deki tapınak yıkıldı ve bugüne kadar yıkık duruyor. İsa da kurban etini kaldırdı, çünkü son kurban kendisidir. Onun yerine ekmeğe önem veriyor.

Sonra İsa gelip diyor ki: "BU benim bedenimdir, BU benim kanımdır" - bununla ne demek istedi? Asıl kurtuluş bende: "Mısır'da bir kuzunun kanı halkımızı ölümden kurtardı - bundan sonra benim akıtacağım kan yeni halkımı sonsuz ölümden kurtaracak"

- "Ve O bizi Allahın öfkesinden de kurtaracak. Bu artık çok daha kesindir, madem onun kanı sayesinde suçsuz sayıldık." (Romalılar 5:9)

Fısıh Bayramından hemen sonra 7 günlük bir kutlama daha vardı: Mayasız Ekmekler Bayramı: bir hafta boyunca bütün mayalı hamurlar yasak idi. Pavlus bu iki bayramı imanlı hayatına bağlıyor:

- "Onun için eski mayayı dışarıya atın ki, yeni hamur olasınız (ve aslında mayasızınız). Çünkü bizim Fısıh kurbanımız zaten kesilmiştir, o da Mesih'tir. Öyle ki, biz bu bayramı tatalım; değil eski maya ile, ne de

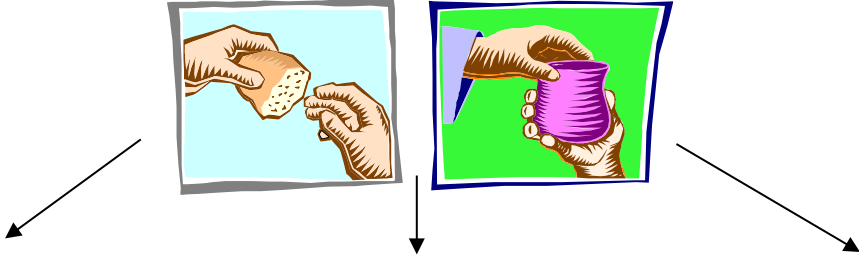
arsızlık ve kötülük mayası ile, ama dürüstlük ve hakikatın mayasız ekmeği ile.” (1.Korintliler 5:7-8)

Bir Mesihçi İsa'nın kurbanını kabul edip onun kanını kendisi için geçerli kıldığı zaman sanki Fısıh Bayramını kutlamış oluyor. Ama orada durmamalı: nasıl Fısıh Bayramının arkasından Mayasız Ekmekler Bayramı gelirse, imanlının hayatında kurtuluşun hemen arkasında kutsallaşma gelmeli.

İsa'nın zamanında Fısıh bayramı nasıl kutlanılırdı (Seder)?

1. Birinci kadeh içiliyor: ev sahibi bereket duasını yapıp onu dağıttırıyor
2. Herkes ellerini yıkıyor
3. yemekler masaya konuluyor (kızartılmış kuzu, mayasız ekme, acı otlar ve sos)
4. önce ev sahibi, sonra herkes acı otlarda alıp sosla yiyor
5. tabaklar kaldırılıyor, en küçük erkek en yaşlısına bu kutlamanın anlamını soruyor o da cevap veriyor
6. İkinci kadeh veriliyor
7. tabaklar yeniden masaya konuluyor - ev sahibi şükran duasını yapıp Mezmur 103-104 okuyor
8. herkes ikinci defa ellerini yıkıyor - mayasız ekme kırılıp acı otlar ve sosla yeniliyor - sonra et yeniliyor
9. Üçüncü kadeh (onun adı: 'Bereket kadehi') içiliyor
10. Dördüncü kadeh (onun adı: 'Halel kadehi') içiliyor - Mezmur 115-118 (Halel, ya da 'Mısırlı Halel') okunuyor
11. kim isterseydi: Beşinci kadeh içiliyor - büyük Halel okunuyor (Mezmur 120-138)

Rabbin Sofrası bugün ne anlam taşıyor?

		
<p>1. geçmiş zaman: anmak ve şükretmek zamanı</p> <p>Luka 22:19; 1 Kor 11:24-25</p> <p>Rabbin sofrasında, Rab İsa'nın bütün yaptıkları için, en derin hamd ve şükür sunuyoruz. Aynı nasıl Fısıh bayramında İbranilerin Mısır köleliğinden kurtulduğunu her sene anırdılar, aynı onun gibi, Mesih de bizim Fısıh bayramımızdır (Çıkış 12:26-27 - 1 Kor. 5:7; 11:26)</p>	<p>2. şimdiki zaman: tazelemek ve beraberlik zamanı</p> <p>Rom. 5:10; 1 Kor. 10:16</p> <p>İsa'nın ölümü ve dirilişini paylaşıp besleniyoruz. Dirilmiş olan İsa bizi kendi Ruhuyla besliyor.</p>	<p>3. gelecek zaman: yeniden söz vermek ve beklemek zamanı</p> <p>1 Kor. 11:28-29</p> <p>Rabbin sofrasına uygun olarak katılmak için kendi kendimizi kontrol ediyoruz. Böylelikle yeniden Mesih'i adanıyoruz.</p> <p>Aynı anda onun yeniden geleceğini düşünüyoruz 1.Kor. 11:26>. O vakit bedence onunla beraber bu dofraya katılacağız Mat 26:29</p>

Sorular:

1) Rabbin sofrasını kim alabilir?

RS herkese açık olan bir çağrı değildir. Madem onda sembolik bir hareket yapıyoruz, ancak o ruhsal hakikatı yaşayanlar ona katılabilir, yoksa gene ikiyüzlülük oluyor. Eğer bir kişi tövbe etmiş, yeniden doğmuş ve vaftiz olmuşsa, kısaca kilisenin bir parçası ise, ancak o zaman RS'na katılsın.

Neden diyoruz sadece vaftiz olmuş kişiler katılsın? Fısıh Bayramı ile ilgili kuralları baktığımız zaman bile anlaşılıyor ki, o sadece Yahudi halkı için idi:

Çıkış 12:43 gösteriyor ki, yabancı kişiler Fısıh Bayramından almazlardı. Yabancılar tarih boyunca İsrail halkının arasında yaşadılar, hatta Rab defalarca dedi ki, onlara iyi davranınlar ve bütün kanunlar da aynı biçimde onlar için geçerli olsunlar, ama gene de Fısıh Bayramına katılmaya hakları yoktu.

Bir yabancı tam olarak İsraili sayılmak ve Fısıh bayramına katılmak istedi mi, lazımdı önce sünnet olsun (Çıkış 12:48). Apaçık diyor ki: “Ama sünnetsiz biri Fısıh etini yemeyecektir.”

Yeni Antlaşma'da sünnetin karşılığı vaftizdir; onu Koloseliler 3:11-12'de okuyoruz. Ondan kesin anlaşılıyor ki, RS ancak vaftiz olmuş, sıralı bir hayat yaşayan imanlılar içindir. Önce vaftiz - sonra Rabbin sofrası. İsa bir benzetme yaparak aynı hakikatı gösteriyor: aynı gecede İsa öğrencilerinin ayaklarını yıkarken şöyle konuşuyor: “Kim yıkanmışsa, o lazım sade ayaklarını yıkasın ve gene bütün temiz olacak.” (Yuhanna 13:10) - önce hamam, sonra ayak yıkamak. Burada imanlının hayatında iki sembolik törenlerini gösteriyor: vaftiz ve RS. Ama burada da bir önce ve sonra var: önce hamama gidiyorsun (vaftiz), o da hayatta sade bir kere oluyor. Ama ondan sonra her gün ayaklarını yıkıyorsun (- Rabbin sofrası) - o imanlının hayatında sık sık oluyor

2) Rabbin sofrasını kim dağıtabilir?

Kısa cevap: kim alabilirse o dağıtırabilir de. RS'nı dağıtırmak herhangi gizli ritual değildir. Burada kendimizi papaz kiliselerinin öğretişleri ve duygularından arındırmalıyız. RS kardeşlerin arasında yapılan bir kutlamadır - değil İsa'nın bedeninin dağıtıldığı ve günahların affedildiği, güdücünün gücünü gösteren bir seans.

Başka önemli bir mesele: biz bugün RS'nı çok farklı ve aslında uygunsuz bir biçimde yapıyoruz. Apostolların zamanında RS gerçekten bir sofradır idi. 1.Kor 11 bölümünü dikkatle okursak görecez ki, onlar evden yemek getirip toplulukta paylaşırdılar. Ona Agape Sofrası denilirdi (yani, sevgi sofrası). Ve o sofrada fukaralar da en azında haftada bir kere daha zenginlerle birlikte yemek yerdiler, herkes aynı derecede idi, herkes asıl anlamda kardeş gibi yaşardı. Ve o sofranın ortasında toplantıyı güden kardeş kalkıp RS'nı ilan ederdi, herkes aynı

ekmeğinden yerdi, aynı kadehten şarap içerdi; sanki İsa onlarla birlikte o Agape Sofrasına katılırdı.

Biz bugün ondan çok uzakız: pazar günü toplantıyı bitirip çabuk çabuk evlerimize dönmeye bakıyoruz. Halbuki ilk imanlılar bütün günü beraber geçirirdiler. Ancak öyle bir çerçevede RS anlamlı oluyor, kardeşliği uzun uzun yaşamakla.

1.Petrus 2:9 ve başka ayetlerden anlaşıldığı gibi, her imanlı bir Allah görevlisidir, bir kahindir (sveštenik). Onun için Rabbin sofrasını dağıtmak konusunda sanmayalım ki, özel bir çağrı, bir pomazanie, bir rıkopolagane lazım. Toplantıyı güden kardeş ya kendisi ekmeği ve şarabı dağıtıyor, ya da vaftiz olmuş, gerçek imanlılardan bir iki kişi çağırıp onlara bu görevi veriyor. Ama hiç kimse dağıtırmazsa da olur: ekmeğe ve şarap elden ele veriyor, vaftiz olmuş kişiler ayakta durup ondan alıyor ve sonra başkasına veriyorlar.

Kimileri Apostolların İşleri 6:2 ayetini gösterip diyorlar ki, 'Diakonlar önce seçildi ve sonra onlara el koydular da öyle yemekleri dağıtırdılar'. Ama bu çok saçma bir düşünce, çünkü oradaki olay RS değildi, yüzlerce dul kadınlara yemek dağıtırmak idi. RS'nı dağıtırmak için diakon olmak lazım değil.

3) Rabbin sofrasını ne kadar sık yapmak lazım?

Aslında İsa 'Bunu yapın' derken (Luka 22:19; 1.Kor.11:23-25) Fısıh Bayramını kastederdi; o da senede bir defa kutlanırdı. Yani, İsa'nın sözlerini tam bukvalno alırsak, lazım RS'nı ancak oniki ayda bir kere kutlayalım. Bazı kiliseler de onu bugüne kadar yapıyor: Paskalya'dan bir önceki perşembe gününde.

Yeruşalim'deki ilk toplulukta başka sıra vardı: Apo 2:42,46-47'de okuduğumuz gibi 'kendilerini o işe verirdiler'. Yani sık sık, her gün, ya da gün aşırı RS'nı kutlardılar. Sonra bu azaldı, sıralı bir hayata döndüler ve bütün yeryüzünde Pazar günü toplanma günü olarak seçildi. Apo 20:7'de Pavlus Asos kasabasına geliyor ve oradaki kardeşlerle buluşuyor: "Haftanın ilk günü ekmeğe bölmek için bir araya geldik". Demek o senelerde RS normal haftalık toplantısının bir parçası olmaya başladı, her hafta kutlanırdı. Bu, tabii ki, bir buyruk değildir ve her topluluk kendine bir sıra koymaya serbesttir.

4) Hangi materyallerle yapılınsın (mayalı mı, mayasız mı ekmeğe - şarap mı, üzüm suyu mu?)

Bu konular da çok defa tartışmalara sebep oluyor: kimi topluluklarda şarap yerine üzüm suyu veriliyor, mayalı ekmeğe yerine mayasız özel pideler yapılıyor. Hatta o pideleri yapan kişi, ya delikanlı bir kız, ya da dul bir kadın olmalı diye direnen topluluklar var. Lütfen anlayalım ki, bütün bu konular önemsizdir, her topluluk burada kendi anlayışına göre bir yol seçsin ve başka bir sıra tutan başka toplulukları yargılamasın. İncil'de bu konularda hiç bir buyruk yok.

5) "Layık olmak" ne demektir?

Tam anlamda hiç bir imanlı, hiç bir zaman Rab İsa'nın kurbanına layık değildir, layık olamayacak da. Onun için bu tercümeden vazgeçtik ve daha uygun olarak 'yakışmayan bir durumda' diye yazdık.

“Onun için, kim yakışmayan bir durumda bu ekmekten yerse, ya da bu kadehten içerse, Rabbin bedenine ve kanına karşı suçlu oluyor. 28 Ama kişi önce kendini denesin de öyle ekmekten yesin ve kadehten içsin. 29 Çünkü her kim bedeni fark etmeden yerse ve içerse, yiyip içmekle kendi kendini davalamış oluyor.” (1. Kor 11:27-29)

Buradaki 'bedeni fark etmek' sözü hangi bedeni kastediyor: imanlının kendi bedeni mi, İsa'nın haçtaki bedenini mi, yoksa bugün İsa'nı bedeni olan topluluk mu? Sanıyorum doğru anlam burada üçüncüsüdür: topluluk. Korint kilisesindeki durum zaten o idi: kimse başka kardeşlerine saygı göstermeyip sade kendi kendini doyurmaya baktı. Herkes kendini bir pastor seçip 4 grup oldular, birliğe boş verdiler. İşte, bugünlerde de bir imanlı bu kafayla RS'na yaklaşırsa kendi kendini davalamış oluyor. Kişisel hayatımızda tam anlamıyla günahsız yaşamayacak. Ama kardeşlerin birliğini bozan günahlar varsa (kavga, dargınlık, ayrılık, hor görmek) o zaman kişi RS'na yaklaşmasın.

Başka bir durum: 1.Kor.10:21 - hem Rabbin sofrasına, hem de cinlerin sofrasına katılamazsınız. Eğer bir imanlı ölümlerin sofralarına, Meryemana sofrasına, hoca nikahlarına, hocaların sünnetlerine ve onun gibi apaçık başka dinlerin toplantılarına katılırsa aynı zaman RS'na katılamaz. Ne kadar korkunç ikiyüzlülük bu!

Burada gerçekten uyarıcı bir söz yapmak lazım: kimi imanlılarda öyle bir anlayış var ki, ben toplantıya gidecem ama RS'na katılmayacam. Bu ikiyüzlüğün en korkuncudur: madem sende öyle bir sebep var RS'na katılamayasın, o zaman o sebebi yok et, o günahı vazgeç, o hareketini değiştir. Sanki RS'na katılmamak bize günahı devam etmeye hak veriyor.

Nikah hakkında düşünceler

Eskiden BG'da imanlıların arasında bile hiç kimse devlet nikahına önem vermezdi, sadece mahalle sisteminde evlenmek vardı. Aslında Kutsal Kitap'ta, hem Eski hem Yeni Antlaşmada evlilik konusunda çok ayetler varsa da, evlilik nasıl ve ne zaman başlıyor diye hiç bir buyruk ya da sıra görmüyoruz. İnsanların önünde evli sayılan bir çift Allahın gözünde de evlidir.

Ve burada bir problem meydana geliyor, çünkü BG'da imanlılar sanki iki ayrı krallıkta aynı anda yaşıyorlar: hem Bulgar vatandaşı olarak, hem de mahalle vatandaşı olarak. Problem şu ki, kanunca evli sayılan kişi mahallede de evli sayılıyor, ama mahallede evli sayılan kişi otomatik olarak kanunun önünde de evli sayılmıyor. O yüzden devlet nikahına önem vermeye başladık.

Vaftiz olmak isteyen bir kişi her konuda tövbe ediyor, eski kötü yollarını bırakıp yepyeni bir hayat yaşamaya başlıyor. Kim çalmışsa artık çalmıyor ve elinden ne kadar gelirse, çaldığı malları geri çeviriyor, borcunu ödüyor. Kim başkalarıyla kavgalı ise, onlardan özür dileyip barışıyor. Kim anasının babasının her dediğini yaptıysa onlardan kopuyor, artık Mesih'i sesliyor. Ve kim şimdiye kadar sadece mahallece evli ise, o devletin önünde de nikahlı oluyor. "Onun için erkek anasını, babasını bırakacak, karısına bağlanacak ve ikisi bir beden olacaklar" (Matta 19:5). Devlet nikahı da o 'karısına bağlanacak' buyruğunun bir parçasıdır. Bunu yapmak istemeyen kişi bence henüz tövbe etmemiştir ve o yüzden vaftize hazır değildir.

İncil'de tabii ki, RS ile nikah konularının arasında direkt bir bağlantı yok, apaçık bir buyruk yok. Ama nikahsız olarak yaşayan çiftlerin problemi zaten RS değildir, itaatsiz bir hayat sürdürmektir. Onun için "Devlet nikahı olmadan RS'na katılabilir miyim?" sorusu baştan yanlış. Öyle bir kişi kendi kendine sorsun: "Devlet nikahı olmadan toplantıya katılabilir miyim?"

Kutsal Kitap'ta 'yemek ve içmek' ne önem taşıyor?

1. Bir anlaşmayı yaparken sofraya kurulurdu, barışıklığı ve güveni göstermek için (Avimelek ve İshak (Yaratılış 26:28-30); Yakup ve Lavan (Yaratılış 31:45-54))
2. Çıkış 24:9-11 - Rabbin huzurunda yiyip içtiler
3. Rab gelecek zamanda bütün milletler için büyük bir sofraya hazırlayacak (Yeşaya 25:6-9)
  - Luka 22:30
  - Matta 22:1-14
  - Açıklama (Vahiy) 3:20
  - Matta 8:11
  - yemek mucizelerinde bu zaman başladı bile (Matta 14:13-21; 15:32-38)